

skulle være indrettede paa samme Maade som hidtil i den Henseende. Det vil lige som hidtil være en aldeles administrativ Saa, og der er ikke nogen som helst Nødvendighed flydende af dette Lovforslag for, at der ikke længere skulde findes den Slags for Søfolkene nyttige Bemærkninger i Afregningsbøgerne.

For saa vidt der dernæst blev gjort Indvendinger imod, at dette Lovforslag i Lighed med de bestaaende Regler har be- myndiget Skipperen til at straffe Søfolkene ved Afdrag i Hæren, maa jeg rigtignok fastholde, at jeg tror ikke godt, at der kan være Tale om, at man kan forlade dette System. At bestemme, at Mandskabet kan sættes til Ekstraarbejde som Straf, hvilket blev foreslaaet, kan jeg nu for det første ikke indse skulde være behageligere i det hele for Mandskabet, men dernæst er dette jo noget, som meget vanskeligt lader sig udføre ved mange Lejligheder. Det er ikke altid sagt, at der er Ekstraarbejde. Næmlig hvis man kom til, saaledes som det synes, at den samme ærede Taler (Knudsen) vilde have, at man skulde stræbe efter, at Mandskabet blev rigeligere, end det har været hidtil — jeg synes, at det var hans Mening, at der i det hele var for lidt Mandskab paa Skibene, og at man burde tvinge Næderne til at tage flere ind — kunde man let komme til det Tilfælde, hvor det vilde være meget vanskeligt at finde paa Ekstraarbejde at give dem som Straf, thi naar det skal være saaledes indrettet, at man rigeligt kan overkomme, hvad der er, med det Antal Mand, der er om Bord, indser jeg ikke, hvorledes der skal blive noget tilovers til Ekstraarbejde. — Rigeliges tør jeg heller ikke tilraade at forsøge paa at indføre en Normalarbejdsdag om Bord. I det mindste mener jeg, man kan vente med det, indtil vi saa den indført i Land, hvad jeg haaber, skal være noget. Naaget jeg som sagt erkender, at der ikke er saa stor Betænkelse ved paa hele dette Omraade, som angaar Forholdet mellem Skipperen og Folkene, at røre ved Lovforslaget, saa tror jeg altsaa dog, at man skal se med en vis Kritik paa, hvad der maatte komme frem i den Retning, og jeg har nu den Overbevisning, at naar det kommer til Stykket, og man faar at se, hvilke Ændringer, man ønsker foretaget, vil det vise sig, at der bliver ikke saa overmaade meget, som dette Ting's Flertal vil være med til i den Retning.

Hvad Lovforslagets hidre Form angaar, tror jeg ogsaa, ligesom den ærede sidste Taler, at den maa siges at være meget god

og tilfredsstillende. Lovforslaget er meget udførligt, som den ærede sidste Taler bemærkede. De deklaratoriske Bestemmelser's Antal er meget betydeligt, men det er jo noget, der er Tilfældet i næsten alle Søløve, og jeg tror ogsaa, at det har i det hele god Grund for sig, fordi Erfaringen i disse Forhold, hvor det ofte er nødvendigt hurtigt at afslutte Retshandel, og hvor det paa den anden Side tit er Tilfældet, at Forholdet ingenlunde er let at overse, og at der er mange forskellige Modaliteter, der skulde tages i Betragtning, viser, at begge Parter staa sig ved, at Loven giver temmelig udførlige Forrifter, naar disse i øvrigt i sig selv ere rimelige og fornuftige, saaledes at de i de fleste Tilfælde ramme det, som maa være Parternes Ønske. Derfor tror jeg ikke, at man godt vil kunne gøre det meget kortere, end det er. Der er jo et Gebet, paa hvilket det paa et tidligere Stadium af denne Sags Behandling har været paa-tænkt at undgaa saadanne Regler, nemlig med Hensyn til Svassurancen. Saa vidt jeg vinder, var Meningen i den første danske Kommission ved det blot for Danmark bestemte Lovforslags Udarbejdelse egentlig den, at man aldeles skulde udelade Svassurance-Materien af Forslaget, idet man gik ud fra, at den helt og holdent maatte ordnes og ogsaa vilde blive ordnet ved private Kontrakter, og vel ogsaa, at det ikke vilde være muligt, i alt Fald ikke uden overordentlig stor Bidtøftighed, at ordne det hele ved Søløven. Imidlertid have de tre Kommissioner, der have arbejdet sammen paa dette Lovforslag, været enige om at optage nogle ledende Hovedgrundsætninger i denne Materie i Lovforslaget, og som Sølge deraf er der givet en Række Regler om Svassurance; men de ere dog som enhver, der kender noget til disse Forhold, snart vil indse, ingenlunde saa udtømmende, at de overflødiggøre særlige Bestemmelser i Assurancervilkårene.

Hvad angaar de Bestemmelser, som særligt omtales af den sidste ærede Taler, Bestemmelserne i § 119 om Diggedage og Overliggedage, da tror jeg, det er hensigtsmæssigt at have saadanne Bestemmelser i en Lov, fordi det ellers i alt for mange Tilfælde vil komme til at bero for meget paa dette Skøn om, hvad der er rimelig Tid. Det er noget, som der kan være meget forskellige Meninger om, og som derfor sikkert vil give hyppig Anledning til Trætter, som ville undgaaes, naar der gives saadanne almindelige Regler. Og Skade kunne disse ikke gøre, fordi det altid staa Parterne frit at vedtage noget andet, naar de ville. Jeg tror netop, at